

שערי גן עדן

מאת ולנטין קרסנוגורוב

עיבוד: אסיה נייפלד

תרגום: אולגה שצמן

Contacts:

Valentin Krasnogorov
<http://krasnogorov.com/>
tel. 8-812-699-3701;
7-951-689-3-689 (מוב.
(972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142
e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

הדמויות:

בחור

בחורה

קשיש

אישה

גברת

גבר

אחראי

מזכירה.

פארק קטן או חצר של בניין נטוש, שני ספסלים וכמה בולי עץ זרוקים באקראי. בקיר האחורי שתי דלתות. אחת שחורה וצרה, שכתוב עליה אין כניסה ואחת עתיקה ומעוטרת.

לבמה נכנסת אישה, שנושאת שני סלים כבדים. היא נעצרת ליד הספסל, מסתכלת על השעון, אחר כך על הדלת, מתלבטת רגע וממהרת לצאת.

מהצד השני נכנס בריצה קשיש. נדמה לו שהוא מתעמל, בפועל בקושי זז ומשתמש במקל הליכה. הוא מתמהמה ליד הספסל, עושה כמה תרגילי התעמלות וממשיך בריצה שלו.

מיד לאחר מכן מופיע בחור עם פרחים. רואים שהוא מחכה למישהי. בהתחלה מתהלך בחוסר שקט, ואז מתיישב על הספסל ושומע מוסיקה. מופיעה בחורה, היא סוגרת לבחור את העיניים עם הידיים. אחרי משחק "ניחוש" קצר הם מתחבקים ומתנשקים בלהט.

מערכה 1

בחורה: חיכית הרבה?

בחור: זה בשבילך. (נותן לה את הפרחים)

בחורה: ורדים! איזה יופי... תודה.

בחור: התגעגעת?

בחורה: מאוד. ואתה?

בחור: איזו שאלה מטופשת.

בחורה: לא יותר מהשאלה שלך. תכבה את המוצרט שלך.

בחור: זה היידן... את לא אוהבת?

בחורה: אוהבת. אבל לא באתי לכאן בישביל לשמוע מוסיקה.

בחור: אז בשביל מה?

בחורה: נחש... לאן נלך?

בחור: למה חייבים ללכת לאנשהו?

בחורה: מה נשב כאן, בפני כולם?

בחור: דווקא אין כאן אף אחד.

בחורה: אולי נקפוץ לאיזה בית קפה?

בחור: הכסף שיש לי לא יספיק אפילו לכרטיס לסרט.

בחורה: מצאת לך במה להתגאות.

בחור: מה את רוצה... אני סטודנט עני.

בחורה: טוב. אז נשב כאן.

בחור: את עצובה?

בחורה: לא. האמת היא שנמאס לי כבר מכל בתי הקפה האלה...

בחור: האמת היא שאפשר לבוא אלי... בדיוק אין אצלי אף אחד בבית עכשיו...

בחורה: אל תתחיל עם זה...

בחור: נמאס לי להיפגש בפארקים.

בחורה: גם לי נמאס.

בחור: אז בואי נלך אלי.

בחורה: לא.

בחור: למה?

בחורה: כי אני לא אשתך.

בחור: מסתבר שיש לך כל מיני עקרונות...

בחורה: כן. יש לך בעיה עם זה?

בחור: תתחתני איתי!

בחורה: אל תדבר שטויות.

בחור: למה שטויות?

בחורה: איך נחיה?

בחור: בדיוק כמו עכשיו. רק יחד.

בחורה: איפה? וממה? אין לך כסף אפילו לכרטיס קולנוע. אין לנו שום דבר.

בחור: יש לנו עתיד.

בחורה: אז נדבר בעתיד.

בחור: ועד אז נשב על הספסל?

בחורה: לא יודעת.

יושבים כמה רגעים בלי לדבר. נבוכים.

בחור: תגידי, זה נכון שאת...אף פעם... עם אף אחד...

בחורה: נכון.

בחור: גם אני.

בחורה: אני יודעת.

בחור: את יודעת?

בחורה: טיפשונו. מי לא יודע?

בחור: תגידי לי בכנות, מה לא בסדר אצלי? מה אני, מכוער? או טיפש?

בחורה: ממש טיפש! הסטודנט המצטיין של המחזור... לא יודעת איך הייתי מסתדרת בלי העזרה שלך.

בחור: אז בגלל זה את יוצאת איתי?

בחורה: כן. רק בגלל זה.

בחור: ובכל זאת, תגידי לי את האמת, מה לא בסדר אתי? למה הבנות מתעלמות ממני?

בחורה: זה לא הן שמתעלמות ממך, אלא אתה מהן.

בחור: אני?

בחורה: טוב, אולי לא מתעלם, אבל גם לא מחזר אחריהן.

בחור: ואיך מחזרים?

בחורה: בטח לא ככה. מיילל כל הזמן "בואי נלך אלי, בואי נלך אלי..." אתה צריך לגרום לי לרצות לבוא אלייך בעצמי.

בחור: ובכל זאת, איך?

בחורה: אני לא יודעת. ומה זה משנה, בכל מקרה לא יצליח לך.

בחור: למה?

בחורה: כי אין לך ביטחון עצמי. אתה בעצם סוג של...

בחור: חנון?

בחורה: משהו כזה. יש בך תבוסתנות מולדת. ונשים לא סובלות את זה. הן בעצמן לא מצליחניות במיוחד, אז הן מחפשות מישהו להיאחז בו.

בחור: הבנתי.

בחורה: אל תיעלב.

בחור: אני לא נעלב.

בחורה: ביקשת שאדבר בכנות.

בחור: אבל את אוהבת אותי לפחות קצת?

בחורה: ומה אתה חושב?

מתקרבת אליו. מתנשקים. נכנס קשיש

בחורה: אוי... בוא נלך מפה.

קשיש: חכו, למה אתם הולכים... אתם יודעים מה חשבתי כשראיתי אתכם?

בחורה: שבתקופה שלך הצעירים לא התנשקו בפארק?

קשיש: לא. חשבתי "לו רק הייתי בגילכם"

בחור: ומה אז?

קשיש: ואז הייתי עושה בדיוק את מה שאתם עושים.

בחור: מי עוצר בעדך?

קשיש: הייתי שמח, אבל עם מי?

בחור: אם יש עצה יש ביקוש...

קשיש: אתה חושב? לדעתך אני עוד יכול למצוא חן בעיניי אישה..?

בחורה: כמובן. אישה בת גילך.

קשיש: הו לא, רוב תודות. נשים בנות גילי לא עושות לי את זה. יום יפה היום, נכון?

בחורה: בוא נלך. הוא לא יניח לנו.

בחור: בואי נשאר עוד קצת. הוא לא יישב כאן לנצח. בטח רק התיישב לנוח לרגע...

קשיש: אם אתם שואלים אותי האם הצעירים התנשקו בפארק בזמני? אז אני אגיד לכם שכן, ועוד איך.

בחורה: בדיוק כמו שחשבת...?

קשיש: כולם, אבל לא אני..

בחור: למה?

קשיש: לא היה לי זמן לזה.

בחורה: במה הייתה עסוק כל כך?

קשיש: זה סיפור ארוך. אבל אני אגיד לכם רק דבר אחד: אל תחזרו על הטעויות שלי. תאהבו, תתנשקו, תתענגו על השמש ועל הנעורים, במילה אחת: תחיו.

בחור: תודה.

קשיש: אני על כל פנים, לא מתכוון להפריע לכם...(פותח עיתון)

בחור: אני חושב שיהיה לך כאן חם מידי.

קשיש: אתה צודק. חם היום. (חובש כובע)

בחורה: נדמה לי שהוא התמקם כאן לנצח. מה הוא רוצה?

קשיש: מה? דברי בקול רם, אני לא שומע טוב.

בחורה: לא דיברתי אליך.

קשיש: מה?

בחורה: לא דיברתי אליך.

קשיש: מה את צועקת?

בחורה: אני לא צועקת..

קשיש: אוי, תשמעו בדיחה...

נכנסת אישה.

אישה: תסלחו לי, מי אחרון?

קשיש: מה?

אישה: שאלתי מי אחרון.

קשיש: לא יודע מי אחרון, אבל אני ראשון. בעצם אין אחרי אף אחד.

אישה: אז אני אחריך. ואתם לא בתור?

בחור: אנחנו...

בחורה: אנחנו...כן!

אישה: אה, אז אני אחריכם?

בחורה: למה אחרינו? אחרי. היינו כאן קודם.

קשיש: אני לא הבנתי כל כך, אתם בתור?

בחורה: כמובן.

קשיש: ואני חשבתי... למה לא אמרתם קודם?

בחורה: כי לא שאלת? פשוט באת והתיישבת. ואנחנו כבר היינו כאן. נכון? כך שאנחנו ראשונים.

אישה: אם כך, אני אחריך.

בחור: שבי בבקשה.

אישה: תודה.

בחור: בואי נלך.

בחורה: חכה קצת.

בחור: את לא באמת מתכוונת שנעמוד כאן באיזה תור?

בחורה: למה לא? יש לנו משהו טוב יותר לעשות?

אישה: איזה חום...

בחורה: רוצה לשתות? יש לנו מים מינרליים.

אישה: תודה. נחמד כאן אתכם. כל כך מוזר שאפשר סתם לשבת בשקט כמה דקות.

בחורה: כמה זמן לדעתך נצטרך לחכות?

קשיש: לא ברור מתי יפתחו.

אישה: אף פעם אי אפשר לדעת עם התורים האלה. הנה, אומרים שהיום כבר אין תורים. ואני עמדתי ארבע שעות תמימות בשביל לקנות סופרטון במבצע. ולפני היו רק שלושה אנשים.

בחור: מה זה סופרטון?

אישה: אין לי מושג. הוא נגמר בדיוק כשהגיע תורי.

בחור: ארבע שעות זה לא הרבה. פעם חיכיתי יומיים בשביל כרטיסים מוזלים לאופרה בפריס.

אישה: קנית?

בחור: לא. נשארו רק כרטיסים מאוד יקרים.

קשיש: ואני מחכה בתור לניתוח לב כבר ארבע עשרה חודשים. ולפני כן חיכיתי המון זמן בשביל להיכנס לתור.

בחורה: וידיד שלי מחכה לקבל אזרחות כבר חמש שנים.

אישה: קיבל?

בחורה: עוד לא. ולא ברור אם אי פעם יקבל.

אישה: זה מה שהכי מרגיז בתורים האלה: אף פעם אי אפשר לדעת האם תקבל משהו. אתם ביחד?

בחורה: באיזה מובן?

אישה: אני מתכוונת אם אתם עומדים יחד בתור.

בחורה: אה, כן.

אישה: אז אני שלישית.

בחור: שלישית, רביעית... מה זה משנה?

אישה: מאוד משנה. לפעמים השלישי עוד מקבל משהו והרביעי כבר לא.

קשיש: לפעמים גם השלישי לא מקבל.

אישה: גם נכון. בכלל, יש לי ביש מזל תמיד. לא חשוב באיזה תור אני עומדת, בין אם אהיה במקום הראשון או במקום השלושים – תמיד הכול נגמר לפני שמגיע התור שלי.

קשיש: את חושבת שלא יכניסו את כולנו היום?

אישה: אני לא חושבת שום דבר, אבל עדיף להיות כמה שיותר קדימה. אז אני השלישית?

בחורה: ליתר ביטחון בואי נקבע שאת רביעית. אנחנו הרי שניים.

אישה: אבל אתם יחד.

בחורה: אנחנו יחד, אבל שניים.

אישה: כל פעם את משנה את דעתך. עוד רגע תגידי שאתם כבר שלושה.

בחורה: למה שלושה? אנחנו שניים, את לא רואה?

אישה: מאיפה אני יודעת? עוד תגידו לי שאתם שומרים למישהו מקום.

בחורה: היינו אומרים לך אם כן.

אישה: בסדר, אז נסכים באופן סופי: אתם שניים ואין עוד אף אחד, האדון שלישי ואני הרביעית בתור.

קשיש: יוצא שמראש התור זזתי כבר למקום השלישי?

בחורה: אף פעם לא היית בראש התור. היינו כאן לפניך.

בחור: מספיק עם הקומדיה הזאת. בואי נלך.

בחורה: לאן? לעוד ספסל? לפחות כאן קורה משהו מעניין.

אישה: סלח לי, אני חייבת לצאת לכמה דקות. אם שואלים, תגיד שאני אחר־ך.

קשיש: עדיף שתמתיני להבא בתור ותלכי בראש שקט.

אישה: אחזור בעוד דקה... אז אתה עם מקל וסנדלים, ואני לובשת שמלה אפורה... ואתה בטוח נשאר כאן? לא הולך לשום מקום?

קשיש: בטוח. לאן יש לי ללכת?

אישה יוצאת.

קשיש: תשמעו עוד בדיחה...

נכנסת גברת.

קשיש: גברת, תפסיקי לדפוק בדלת. יש כאן תור.

גברת: גם אתם לשם?

קשיש: אלה מה?

גברת: כולכם?

בחורה: כולנו. את האחרונה.

גברת: עוד לא החלטתי אם אני מתכוונת לעמוד בתור או לא, אבל אפשר לתפוס מקום ליתר ביטחון.

נכנסת אישה.

אישה: הנה, חזרתי. עוד לא מכניסים?

בחור: עוד לא.

גברת: גם את לשם?

אישה: כן.

גברת: אם כך, תהיי אחרי בתור, אם אחליט להישאר.

אישה: כבר תפסתי תור אחרי האדון הזה.

גברת: אני לא ראיתי אותך.

קשיש: זה נכון. היא הייתה אחרי.

גברת: לא עוזבים את המקום לפני שמגיע הבא בתור.

אישה: ואני אומרת לך, שהייתי פה.

גברת: אני רק יודעת שהיא לא הייתה כאן כשהגעתי.

בחור: די לריב, מה זה משנה? בן אדם יותר, בן אדם פחות...

הגברת: אז תוותר לה על מקומך, אם אתה כזה ג'נטלמן.

בחור: האמת שאין לי...

בחורה: הוא ג'נטלמן, אבל לא עבור כל לידי!

אישה: אמרת לה שאני אחריך?

קשיש: לא הספקתי. היא גם לא התעניינה.

אישה: את יכולה לשאול כל אחד פה. כולם יגידו שהייתי כאן ויצאתי רק לדקה.

קשיש: (פותר תשבץ) שש אותיות באלכסון... "מידת התנועה המכאנית..."

גברת: מתי פותחים...? שאלתי מתי פותחים?

- קשיש: אה? מה אמרת?
- גברת: אתה לא יודע מתי הם אמורים לפתוח?
- קשיש: לך תבין אותם... לא שלט, לא מודעה...
- הגברת: ואולי זה בכלל לא המקום הנכון?
- אישה: אנשים אמרו...
- הגברת: אז מה אתם עושים כאן בכלל?
- אישה: אנשים מחכים, אז גם אנחנו נחכה.
- קשיש: צריך ללכת. אבל לאן...?
- בחור: באמת, מה אנחנו יושבים כאן..? בואי.
- בחורה: אני לא הולכת לשום מקום! אתה לא מבין שהיא עובדת עלינו? היא עצמה הגיעה, אז היא בטח יודעת משהו!
- אישה: נראה לי שגם אני אשאר כאן.
- קשיש: גם אני.
- בחור: את הרי רואה שאין ולא יהיה כאן שום דבר. זה כבר לא מצחיק... בואי.
- בחורה: בבקשה, בוא נשאר עוד קצת. יש לי תחושה שעומד לקרות כאן משהו ממש טוב.
- בחור: שטויות, לא יקרה כאן כלום. את רואה בעצמך, לא שלט, לא מודעה... בואי כבר.
- נכנס האחראי. הוא פותח את הדלת הצדדית, שכתוב עליה "אין כניסה" ונעלם מאחוריה. כולם רצים אל הדלת הראשית. כל אחד מנסה להיות הכי קרוב לכניסה.**
- בחורה: סבא, סבא, למה אתה נדחף? אנחנו קודם. (לבחור) נו, איפה אתה? בוא.
- קשיש: אני יודע שאתם לפני. אני לא מתווכח.
- בחורה: אז זוז בבקשה אחורה ותן לנו להיות ראשונים.
- קשיש: תעמדו איפה שאתם רוצים. מה אני מפריע לך?
- בחורה: מפריע.
- קשיש: הנה, גם כאן אני כבר מפריע למישהו.
- אישה: (לגברת) תפסיקי לזוז כל הזמן בבקשה ותעמדי מאחורי.
- גברת: מה איכפת לך אם אני הולכת או עומדת?
- אישה: זה מעצבן אותי.
- גברת: לכי לטיפול.
- אישה: יש לי הרגשה שאת מנסה להידחף לפני.
- גברת: את מקשיבה יותר מדי להרגשות שלך.

- אישה: די עם הציניות. תגידי לי ישר ולעניין, את אחרי או לא?
 גברת: בינתיים אחריך.
- אישה: מה זאת אומרת בינתיים?
 קשיש: עושה רושם, שהם בכלל לא מתכוונים לפתוח.
- אישה: תן לי להציץ (מביטה בחור המנעול)
 קשיש: נו, מה?
 גברת: גם אני רוצה לראות.
- אישה: לא רואים כלום.
 גברת: לא איכפת לי, אני רוצה גם להציץ.
- קשיש: עדיף לדפוק על הדלת (דופק)
 אישה: לא צריך! זה רק ירגיז אותם.
 קשיש: אנחנו לא נעמוד כאן ונחכה לבוא המשיח.
- האחראי יוצא מהדלת הצדדית. הגברת מיד רצה אליו.**
- גברת: אפשר לדבר איתך?
 האחראי: אני עסוק.
- גברת: רק דקה...
 האחראי: אין לי גם דקה.
- גברת: מתי אתם מתכננים לפתוח?
 האחראי: זה לא תלוי בי.
- גברת: אבל לפחות היום?
 האחראי: ייתכן.
- אישה: תגידי בבקשה, כמה אנשים יכניסו היום?
 האחראי: לא יודע.
- אישה: אבל בערך... חמישה? עשרה? חמישה עשר?
 האחראי: קשה לומר.
- קשיש: אבל לא מישהו אחד?
 האחראי: יכול להיות גם שיכניסו רק אחד.
- קשיש: וכמה הכניסו בפעם הקודמת?
 האחראי: בפעם הקודמת היה כאן אחראי אחר.
- אישה: ובפעם לפני הקודמת?

האחראי: סלחו לי... (נעלם מאחורי הדלת הצדדית)

קשיש: חכה, לאן אתה הולך? אני אגיש נגדך תלונה! יש לנו זכות מלאה לקבל מידע! אתה שומע אותי? אני אתלונן עליך! אני לא אעבור על זה בשתיקה! בן כלבה!!

בחור: הירגע.

קשיש: תראה אותו, אה? בקושי מסתכל עלינו! עלי!!! אני לחמתי כשהוא עוד לא נולד אפילו והוא לא מועיל בטובו להבחין בי!

אישה: שב, אסור לך להתרגש כך.

קשיש: אנחנו כלום בשבילם ... אני עוד אלמד את הזבל הקטן הזה לקח!

האחראי חוזר. הגברת מיד

גברת: הנה כרטיס הביקור של בעלי.

האחראי: הוא לא מעניין אותי.

גברת: לפחות תעיף מבט איפה הוא עובד!

האחראי: זה באמת לא ענייני.

גברת: אז רק תרשום את המספר שלו שיהיה לך.

האחראי: יש לי ספר טלפונים.

גברת: רגע אחד, גם אני לא מעניינת אותך?

האחראי: סלחי לי, אני באמצע עבודה.

גברת: גם תוך כדי העבודה אפשר לגלות עניין בנשים מעניינות.

האחראי: את מתכוונת לעצמך?

גברת: רק אל תחשוב שאני מתכוונת לעצמי בתור אישה.

האחראי: לא חשבתי.

גברת: יש היום שפע של נשים. אני מהווה עניין במובן אחר לגמרי.

האחראי: אני בטוח.

גברת: יש לי קשרים בכל מקום. אתה מבין אותי? בכל מקום!

האחראי: אני שמח בשבילך.

גברת: לראשונה אני פוגשת אדם שלא מתרשם מהעובדה הזאת...

אישה: על מה דיברתם?

האחראי: על שום דבר. (נעלם מאחורי הדלת הצדדית)

גברת: רק ביררתי מתי יפתחו וכולי.

אישה: ו...?

גברת: שום דבר קונקרטי.

אישה: אבל שמעת, יכולים להכניס רק מישהו אחד!

גברת: כן, זה מה שהוא אמר.

אישה: אז מה עושים? מה עושים?

קשיש: צריך להתלונן.

בחור: זה יעזור?

קשיש: אני לא יודע, אבל אני תמיד כותב תלונות.

בחורה: על מה?

בחור: ועל מי?

קשיש: על כולם ועל הכול. על כל מה שמפריע לחיות. אני מתלונן על התחבורה, על חנות של המשקפיים, על הרופאים, על האינסטלטורים, על העירייה ועל כל השרים.

בחור: זה עוזר?

קשיש: לא. רק נהיה יותר גרוע. המצב אמור להשתפר, ובפועל הכול גרוע מאוד.

אישה: יכול להיות שיכניסו רק מישהו אחד ואני רביעית!

קשיש: לפעמים הם אפילו עונים לי בנימוס. מבטיחים לטפל בעניין, ובפועל הכול רק הולך ומתדרדר. ובכל זאת, חייבים לכתוב. אסור להשלים עם חוסר הסדר, אחרת הם בכלל ירדו מן הפסים.

אישה: והרי הייתי ראשונה! ראשונה! מה זאת אשמתי שאיש לא ראה אותי?

בחורה: הם בכלל מתכוונים לפתוח היום?

קשיש: מה יהיה בסוף? אין סדר בשום מקום, לא אדיבות, לא כבוד אל הזולת, לא תשומת לב אל האחר. כולם רצים, ממהרים, רוצים רק להרוויח, חושבים רק על כסף... מה יהיה בסוף?

נכנסים גבר ומזכירה שלו. הגבר, לבוש בחליפה, ניגש בנושלוטיות אל הדלת ודופק.

אישה: דרך אגב, יש כאן תור.

גבר: מה, גם אתם לשם?

גברת: כולנו לשם.

בחורה: ויש כאן תור.

גבר: הירגעו, רבותי. אני מקרה מיוחד. אתם צריכים להבין.

אישה: אתה תהיה אחרי האישה הזאת, והיא עצמה אחרי. אז אם מישהו שואל, אתה אחרון.

גבר: אני? אחרון?

בחורה: כן, מה הבעיה?

גבר: הבעיה היא, שאני לא יכול לחכות ופשוט לא יכול להיות אחרון.

בחורה: וזה למה?

גבר: מכיוון שהתפקיד והמעמד שלי הם כאלה שאני יכול להיות רק ראשון.

אישה: כלומר לתור שלנו אין שום משמעות?

גבר: לא. למה?! תעמדו בתור בבקשה. קחו פתקים, הירשמו אצל האחראי... אבל אין לזה שום קשר אלי.

קשיש: ובכל זאת, למה?

גבר: אתם לא קולטים? הרכב שלי מחכה לי, המזכירה שלי מחכה לי... כולם מחכים לי. איש לא יניח לי לבזבז זמן באיזה תור. אתם כאן ארבעה או חמישה, ולי מחכים מאות אנשים.

אישה: ואנחנו לא אנשים?

גבר: כולנו אנשים. אבל יש אנשים של עשייה, ויש סתם אנשים. והעשייה חייבת להיעשות. האומה לא יכולה לחכות. גורלם של אלפים ורבות בני אדם תלויים בהחלטות שלי... אני צריך להכין 9 נאומים ב-14 ישיבות שונות. (למזכירה) דרך אגב, הודיעי להם שאני עומד לאחר קצת.

בחורה: ובכל זאת, אין לך זכות!

גבר: ילדה שלי, את רק מתחילה לחיות. כל מה שהספקת לעשות בחיים האלה זה להחליף כמה חצאיות שאימא שלך קנתה לך. אז אל תדברי איתי על זכויות. עוד אין לך כאלה וייקח עוד הרבה זמן עד שתרויחי אותם... הצוות שלי לא יכול להסתדר בלעדי אפילו לא דקה. העם דורש עתיד! אני חבר בכל הוועדות, בכל הדירקטוריונים. ועכשיו, במקום לפתוח כנס, אני מבזבז את זמני על קשקושים אתכם. הנה, האדון המכובד הזה יסביר לכם.

קשיש: ראשית תסביר לי אתה, אתה רוצה לעבור לפניי?

גבר: נו, לפניך או לא... בוא נגיד שאני עומד בתור נפרד.

קשיש: שמורכב ממי?

גבר: ממני.

קשיש: רק ממך?

גבר: רק ממני.

קשיש: והתור הנפרד הזה יתקדם מהר יותר מהתור שלנו?

גבר: מטבע הדברים. כמנכ"ל וכראש מדור, אין לי היכולת...

קשיש: תקשיב לי טוב, אתה באת אחרון אז גם תיכנס אחרון, ומעניין ת'סבתא שלי שאתה בוס גדול. הבנת?!

גבר: דברים מאוד לא חכמים. קודם כל צריך לחשוב על החברה...

קשיש: על האדם צריך לחשוב! על האדם!

גבר: ולמען מי אנחנו עובדים כל כך קשה?! למען האדם ורק למענו אנחנו בונים מפעלים חדשים, מרחיבים את המפלגות שלנו, מעלים את המסים. אבל בשביל הבן אדם האחד אין לנו כרגע זמן.

אישה: ומתי יהיה לכם זמן?

גבר: כשנטביע את השינויים הדרושים, נעביר חוקים חדשים, נארגן את הכלכלה... כשהשלטון יהיה בידינו, אז תהיה לנו אפשרות להתעסק עם בעיות קטנות יותר כמו טובת הפרט. ועכשיו אני חייב למהר. העם עייף. אני לא יכול לבזבז את הזמן היקר שלי רק כי איזו ילדה משועממת הקדימה אותי בחצי שעה. ישנם מטרות והישגים חשובים יותר.

גברת: בהחלט! אנחנו לא בשוק ולא בג'ונגל. זכות הקדימה צריכה להיקבע לפי הישגים ולא בצו המזל העיוור.

- בחורה: מה זאת אומרת?
- גברת: זאת אומרת, שאנחנו נחליט על סדר חדש, לפי גיל, הישגים ומעמד.
- בחורה: ואנחנו?
- גברת: ואתם תעמדו אחרונים. עוד לא התחלתם לחיות וכבר רוצים לקבל הכול לפני כולם.
- קשיש: הנוער של היום חצוף נורא.
- גבר: אז אנחנו נראה לו את מקומו.
- בחורה: תקשיב לי אתה, איך קוראים לך שם...
- גבר: כל השאלות למזכירה שלי בבקשה. הנערה רוצה לשאול משהו.
- מזכירה: במה אוכל לעזור?
- בחורה: תדחפי לך את העזרה שלך את יודעת לאן...
- מזכירה: זאת הייתה שאלתך? אני רושמת... את התשובה תוכלי לקבל ביום שני הקרוב.
- בחורה: מה אתה יושב שם? תעשה משהו!
- בחור: מה למשל?
- בחורה: לא יודעת! הם לועגים לנו, דורכים עלינו, ואתה יושב בצד וקורא ספר? סמרטוט!
- גברת: 'יקירתי, את סתם מתעצבנת. תחשבי בהיגיון, מי את שתהיי ראשונה? הנה, לדוגמה בעלי...
- בחורה: מעניין את התחת שלי בעלך!
- גברת: היא לא שפויה. אין טעם לנהל איתה שיחה.
- בחורה: אני יודעת דבר אחד: על הישגים שלך, אם יש לך כאלה, תקבלי תגמול במשרדים שלך. וכאן, ברחוב, יש חוק עתיק אחד: ראשון מי שהגיע ראשון!
- גברת: אבל מתוקה, מאין לך שהגעת לכאן ראשונה?
- בחורה: אנחנו... אנחנו פשוט היינו כאן לפני כולם. כולם ראו אותנו!
- גברת: מי? מי ראה שהחברים הצעירים הגיעו לכאן ראשונים? (הקשיש מנסה להרים את ידו והגברת מורידה אותה) הנה, אתם רואים, איש לא ראה אתכם.
- בחורה: אבל... זה...
- אישה: אם כבר מדברים על זה, אני הייתי כאן ראשונה. חבל שאיש לא ראה אותי.
- קשיש: אני ראיתי אותך.
- אישה: והנה ההוכחה!
- קשיש: זה רק מוכיח שאני הייתי הראשון שהגיע לכאן. אני עושה כאן התעמלות מהבוקר.
- אישה: לעשות התעמלות זה לא לעמוד בתור.
- קשיש: ואני גם התעמלתי וגם עמדתי.

גברת: אני עברתי כאן אתמול. אין טעם לנסות להוכיח את הראשוניות שלכם. הרי קבענו להסדיר את התור לפי הזכויות וההישגים.

בחורה: לא החלטנו שום דבר!

גברת: אולי נעלה את הדברים על הכתב?

המזכירה מתחילה להכין רשימה.

קשיש: סלחי לי, מה את כותבת שם?

גבר: את שמי, אני מאמין...

בחורה: שום שמות! (קורעת את הדף)

גבר: אני לא מוכן להמשיך להשתתף בוויכוח המטופש הזה. זה למטה מכבודי.

בחורה: ובכל זאת, היינו כאן ראשונים!

קשיש: ראשונים? אתם? הראשון שהגיע לעולם הזה הייתי אני. אתם הקדמתם אותי בחמש דקות, אבל אני הקדמתי אתכם בחמישים שנה. כל חיי חיקיתי לעתיד טוב יותר. וגם בניתי אותו במו ידי. וכל הזמן הזה אמרו לי: עכשיו קשה, אבל יהיה לך טוב בעתיד. בעוד חמש שנים, בעוד שבע... רק עוד מאמץ קטן... ניסיון אחרון... ופתאום אני מוצא את עצמי מבוגר בחמישים שנה וכבר אין לי עתיד. עכשיו יש לי מקום רק במזבלה. כל הזמן שומע שיש יותר מידי זקנים כמוני. בעיני כלתי אני קורא משאלת לב כמוסה שיהיה עוד פחות. ולו רק באיש אחד... אבל אני עוד חי, וגם אם קשה לכם להבין זאת, רוצה להיות מאושר. עכשיו, לא "בעתיד". ועל כן אהיה היום ראשון בתור. היום. לא אחר כך. כי לא יהיה לי כבר שום אחר-כך.

בחורה: כולנו מכבדים את הגיל שלך ואת הישגך, אבל תגיד לי, למה לך לחכות? אז תהיה ראשון, אז תזכה ... כמה זמן כבר תוכל להשתמש בזה? יום? שבוע? ואני – כל החיים לפני.

קשיש: אז תחכי בסבלנות לתור שלך. ואצלי זה אולי הסיכוי האחרון.

בחורה: לחכות? לא רוצה. אני רוצה לקבל את הכל עכשיו. בזבזת לחינם את החיים שלך, אז אל תאשים את האחרים.

קשיש: אני בזבזתי לחינם? והעבודה שלי, הפציעות שלי, הכבוד שלי?

בחורה: ומה יצא לך מזה? מקל ונעלי בית? רוצה שניקח ממך דוגמה ונהיה כמוך? לא תודה!

אישה: תראי אותך כמה שאת זריזה ופקחית. עוד לא ראית מה זה עבודה קשה וכבר רוצה לקבל הכול לפני כולם. לא מותק, זה לא עובד כך!

בחורה: מה את רוצה ממני? אני באתי לפניך ואת מחכה רק קצת.

אישה: אני מחכה קצת? מאז שאני זוכרת את עצמי אני מחכה. מעולם לא זכיתי בכלום. תמיד האחרים מקבלים את הכול, ואני נשארת בידיים ריקנות.

גברת: די ליילל אל הירח.

אישה: אני עייפה! למה צריך לעבוד כל כך קשה בשביל כל פרוטה? למה כל כך קשה לחיות? ואני סופרת כסף כל הזמן, לא כי יש הרבה ממנו, אלא כי יש כל כך מעט, כמעט כלום. אני לא רוצה לנוח שעה או יום, אלא חיים שלמים, כמו שרק נשים יכולות לרצות לנוח. הייתי אומרת שאני עייפה כמו סוס, אבל זה לא יהיה נכון. כשסוס מסיים יום עבודה הוא עומד באורוה ואוכל לו חציר. סוס לא נדחף לאוטובוס, לא עושה קניות, לא מבשל ולא מטפל

בילדים. לא תולה כביסה, לא רב עם הבעל ולא תלויה לו משפחה שלמה על הצוואר. וסוסים יודעים לישון בעמידה, ואני עוד לא. הייתי רוצה להיות סוסה, אבל אני סך הכל אישה. אין לי זכות לבוא הביתה בידיים ריקות. ובגלל זה אני אהיה ראשונה. ראשונה! ואני אלחם על הזכות הזאת בידיים, ברגליים, בציפורניים!

בחורה: ואני כל הזמן חושבת, מה מצפה לי? עמל... הגינות... ההורים שלי תמיד עבדו קשה ובגלל זה אין להם עכשיו כלום. זה נכון, שעוני הוא נחלת ההגינות, אבל מי אמר שההגינות היא נחלת העוני? אולי העוני הוא תוצאה של עליבות... של עצלות... של חולשה...

קשיש: אתם סתם מחפשת לך דרכים קלות. העמל וההגינות הם תגמול כשלעצמם.

בחורה: שמעתי די מהסיסמאות האלה עוד בבית הספר. אבל יש גם בידור, וחופש, ופנאי, וחדוות הנעורים.. אז מה, לוותר על כל זה? לנעול נעליים יפות על רגליים נפוחות עם ורידים כחולים? ללבוש שמלה אלגנטית על גוף עייף? טבעות יקרות על אצבעות עם כתמי זקנה? לא! אני רוצה לחיות היום! עכשיו!

גברת: ההשתפכויות שלכם מעניינות ונוגעות ללב, אבל אנחנו לא בקבוצת טיפול. בואו ניגש לעניין ונסכם כמה דברים.

קשיש: איזה דברים?

גברת: קודם כל, התור הקודם, לכאורה, מבוטל ברגע זה...

בחורה: אנחנו לא מסכימים!

גברת: שנית...

בחורה: בואו נצביע!

גברת: אין צורך, העניין כבר הוחלט.

בחורה: מי החליט? תתמוך בנו! זה כדאי גם לך. עכשיו אתה השלישי בתור, ואחר-כך לך תדע...

קשיש: כן, אני דורש הצבעה!

גברת: אני חוזרת, זה לא נחוץ, העניין כבר סגור.

קשיש: אם כך, אקח את הצבעה לידיי: מי בעד לשמור את התור המקורי שיצביע עכשיו. מי נגד? מי נמנע? ובכן, בשלושה קולות שהצביעו בעד ואחד שנמנע, הוחלט לשמור על התור המקורי.

גברת: לא השתתפנו בהצבעה שלכם ואנחנו לא מכירים בהחלטה.

קשיש: זה כבר עסק שלכם.

בחורה: מצדנו, אל תהיו כאן בכלל.

גברת: אנחנו לא נסכים שזקן סנילי...

קשיש: איך את מעיזה! אני אגיש תלונה...

גברת: בבקשה, תגיש. יש לי שם קשרים.

קשיש: אז אני אכתוב ל...

גברת: יש לי קשרים גם שם.

קשיש: מה, יש לך קשרים בכל מקום?

- גברת: בכל מקום!
- קשיש: מי את בעצם?
- גברת: אף אחת. בשביל מה להיות מישהי אם יש קשרים...
- קשיש: אני משתין עליך ועל הקשרים שלך.
- אישה: חוצפנית זאת. ישר עליתי עליה. במקום לעמוד בתור כמו כולם, ישר הלכה לכניסה האחורית. אני מכירה כאלה. נדחפים לכל מקום בזכות הפרוטקציות. באה, הקימה רעש, הרסה את התור... תלתה על עצמה קילו זהב וחושבת שהכול מגיע לה.
- גברת: תרנגולת אומללה, די לקרקר. את זאת שעושה רעש. אני לא הורסת שום דבר. להיפך, אני בונה סדר חדש.
- קשיש: מכיר אתכם ואת ה"סדר" שלכם. הוא מתאים לנוכלים ולרוכלים.
- גברת: שקול מילים!
- קשיש: כן, רוכלים! אתם כמו שיטפון של זוהמה, כמו גידול סרטני התפשטתם על כולנו. צריך לחתוך אתכם, לשרוף אתכם באש!
- גברת: (לגבר) עצבני הזקנצ'יק.
- גבר: אבל משעשע.
- קשיש: אני... אתם... (מנופף במקל שלו)
- גברת: מה קרה? נגמרו לך המילים? התחלת עם אלימות?
- קשיש: (תופס את הלב שלו) מזלכם שאסור לי להתרגש...
- בחורה: אני מודיעה לכם חד וחלק: לא יהיה כאן שום סדר חדש! או שאנחנו באמת נשתמש באלימות!
- גברת: אלימות במובן המילולי?
- בחורה: אלא מה?
- גברת: איך אתם לא מתביישים... אנשים מתורבתים... בשביל איזה מקום בתור!
- בחורה: לא בשביל התור, בשביל הצדק!
- עומדים קבוצה מול קבוצה. פתאום נכנס האחראי.**
- אישה: אתה כבר פותח?
- האחראי: רגע אחד. סליחה.
- גברת: אבל כבר עוד מעט?
- האחראי: מתנצל...
- קשיש: תגיד לי...
- האחראי: רגע אחד!
- אישה: בטח יפתחו עכשיו.

האחראי: אני מבקש שתפנו לי את הדרך. אני רוצה לעבור. גברים, בואו איתי בבקשה. (לקשיש) אל תטריח עצמך.

אישה: מה זה אומר?

בחורה: אולי זה הסוף?

אישה: והנשים שוב נשארו בידיים ריקות.

בחורה: כמו תמיד.

נכנס האחראי ואחריו הגברים ובידיהם עציצים גדולים.

האחראי: הנה, תניחו אותם כאן בבקשה. כאן... בזהירות בבקשה... אני מודה לכם.

גברת: סלח לי, מתי אתם פותחים?

האחראי: קשה לומר בוודאות. כנראה אחר הצהריים. (נעלם מאחורי הדלת הצדדית)

בחורה: כמה זמן עושים מאתנו צחוק והכול לחינם.

אישה: דרך אגב, מה השעה? אני צריכה לצאת לכמה דקות.

גברת: מצדי גם לכל היום.

אישה: קודם הייתי אחרי האדון ועכשיו... כבר לא יודעת... כולנו הפכנו לראשונים... מה דעתכם, יש לי עשר דקות?

גברת: לכי, לכי... הוא אמר אחרי הצהריים.

קשיש: ברשותכם גם אני אצא לי לכמה דקות. רק קופץ לחנות וישר חוזר.

גבר קם, עושה סימן למזכירה שלו ויוצא.

גברת: אני גם הולכת לעשות סיבוב קצר. (יוצאת)

מערכה 2

בחורה סוטרית לבחור

בחור: למה?

בחורה: בגלל שאתה אפס! יושב בצד עם המוסיקה הדבילית שלך, כאילו אתה לא קיים בכלל ואני כאן לבד לגמרי..

בחור: אז בואי נלך מכאן.

בחורה: כן, אתה רק תן לך לברוח בלי מאבק. אני יודעת שאתה לא מסוגל להגן על עצמך, אבל גם עלי אתה לא יכול להגן! ועוד חשבת להציע לי נישואין? אביר על סוס לבן! ואחר כך אתה מתפלא שבנות לא סופרות אותך... מי צריך אותך?

בחור: למה את מדברת איתי בגסות כזאת?

בחורה: אני עייפה מכל זה! כולם כאן מבוגרים, חזקים, מנוסים ממני... קשה לי לבד!

בחור: אז בואי נלך מכאן.

בחורה: שוב "נלך". אתה רוצה להיות מאושר?

בחור: כן.

בחורה: אז תבין, לא מספיק לרצות. צריך להילחם! הבנתי את זה היום כל כך ברור. להיות קשוחה, עיקשת, בוטה אם צריך, להיות מוכנה להתפשר. אם אני רוצה לקבל משהו, צריך לדעת גם לתת משהו בתמורה.

בחור: מה למשל?

בחורה: מה כבר יש לי לתת? לא יודעת. אבל אני רוצה לחיות בלי דאגות, בכיף, באושר! ואני אשיג את זה. עוד לא יודעת איך, אבל אשיג! אתה באמת רוצה שאהיה כמו הדודה הזאת עם הסלים?

בחור: את מעדיפה להיות כמו הגברת המגונדרת?

בחורה: למה לא? היא יודעת לחיות ויודעת להשיג את מה שהיא רוצה. ולגבי החוצפה – אני לא חייבת לקחת אותה.

בחור: ואולי שתי התכונות הללו בלתי נפרדות?

בחורה: ואולי היא יותר חכמה מכולנו? וחזקה. ואתה רק יודע לעמוד בצד ולקרוא לחוסר עמוד השדרה שלך מוסר.

בחור: הנה גם את אומרת את זה.

בחורה: את מה?

בחור: כל החיים אמרו לי: תהיה ראשון. הכי טוב בלימודים, הכי חרוץ בעבודה, הכי זריז בריצה... ההוא הצליח בזה וזה ולכן הוא מוצלח. ואתה לא הצלחת, אז אתה לא שווה כלום.

בחורה: נו...?

בחור: כלפי חוץ כולם מדברים על טוב לב וכדומה... אבל בפועל כולם יודעים שאמפתיה ומוכנות לעזור מועילות רק לאחר ולך התכונות האלה רק מזיקות. לא תגיע איתם להצלחה. והמעלות שלך נמדדות רק על פי ההצלחות שלך. אז אולי גם אני אתחיל להיות מצליחן?

בחורה: אתה חושב שזה כל כך קל?

בחור: כמובן. המתכון הוא פשוט. להפסיק לחשוב על אחרים ולחשוב רק על עצמך. לסמן לך את המטרות הקטנוניות שלך ולשאוף אליהם. והמטרות תמיד לא משתנות אף פעם: כסף, פרסום, שלטון. לא להתפתח מבחינה רגשית, לא לחפש אחר משמעות החיים... רק לרוץ, לרוץ ולעקוף אחרים...

נכנסת מזכירה. אחריה הגבר ואחריו הגברת.

בחורה: בדיבורים אתה חזק. מה לגבי המעשים? אני זקוקה לעזרתך. אני יכולה לסמוך עליך?

בחור: אני... לא יודע... תקשיבי...

בחורה: כן או לא?

בחור: לא.

בחורה: אתה יודע מי אתה? חתיכת אפס! שלא תעז להתקרב אלי יותר, שמעת? לך מכאן!

(אל גבר) מה חדש?

גבר: שום דבר.

בחורה: אנחנו עומדים באותו התור ועוד לא היכרנו.

גבר: למה שנכיר?

בחורה: תמיד נחמד להכיר אנשים חדשים.

גבר: אין לי צורך בעוד מכרים.

בחורה: שנינו רוצים לעבור באותה הדלת. למה שלא נתמוך אחד בשני?

גבר: אני ואת? את יצאת מדעתך?

בחורה: לעיתים גם עכבר יכול להיות מועיל לאריה.

גבר: אסתדר בלי מכרסמים.

בחורה: אתה ממש גס רוח!

גבר: ואת ממש נדבקת.

בחורה: רק הצעתי לך את עזרתי.

גבר: לכי, לכי. כבר יש לי מזכירה.

גברת: אני רואה שהילדה לא מבזבזת זמן.

בחורה: (רואה את הבחור) אתה עוד כאן?! אמרתי לך שתתנדף!

בחור: אני מפריע לך?

בחורה: לא, אתה מאוד עוזר לי! אל תלך אחרי, הבנת?!

גברת: (ניגשת לגבר) בוא נהיה עניינים. כדאי לנו לכרות ברית.

גבר: ברית? בין מי למי ונגד מי?

גברת: ברית של בני אגם כנגד תולעים.

- גבר: בני אדם זה אני ואת, אם אני מבין נכון, והתולעים? כל היתר?
- גברת: בני אדם זה אלה שחיים, והתולעים אלה שזוחלות.
- גבר: לא רואה טעם להתאגד כנגד התולעים. האנשים נראים לי הרבה יותר מסוכנים.
- גברת: אבל בני האדם יכולים להגיע להסכם משותף. יש להם מה להציע אחד לשני.
- גבר: אני לא זקוק לכלום.
- גברת: כולם זקוקים למשהו. וגם אתה, אחרת לא היית נדחף לתור הזה?
- גבר: אני כמעט כל יכול. מה את יכולה להציע לי?
- גברת: רק על תחשוב שאם אתה מנכ"ל של תאגיד, או איך שלא קוראים למטחנת הבשר שאתה עובד בה, אז הכול מותר לך. אתה עכשיו לא במשרד שלך, אלא ברחוב. אז תשכח מכל התארים והזכויות שלך. כאן אתה כמו ברווז במטבח, ויכולים לטרוף אותך באותה קלות כמו כל אחד אחר. הדבר היחיד שעומד לצידך ברגע זה הם המרפקים והשיניים. ויש לך כאלה, אחרת לא היית מגיע למעמדך.
- גבר: שטויות. ממי יש לי לפחד? מילדה מטומטמת? מזקן חצי חי? או מהחמורה הזאת עם הסלים? מי הם ומי אני?
- גברת: הם לוחמים, ואתה נאד נפוח.
- גבר: ואת רוכלת.
- גברת: לא, אני שחקנית. אני כבר מזמן לא צריכה שום דבר, אבל פשוט לא יכולה לעצור. אני משיגה, קונה, מחליפה דברים. אני יכולה לארגן פגישה עסקית עם כל מי שרק ארצה. יש לי קשרים בכל המנהלות, בנקים, בתי חולים ומשרדים. זאת שליטה. אני מגיעה לכל הצגת הבכורה, למרות שאני לא חובבת תיאטרון גדולה. ארונות הספרים שלי מתפוצצים מספרים נדירים שסופרים נתנו לי במתנה, אפילו שאין לי זמן לקרוא. יש לי כל מה צריך בשביל אושר. אין לי רק את האושר עצמו.
- גבר: וזה למה?
- גברת: כי אנשים לא אוהבים אותי. הם מבקשים ממני דברים, מתחנפים אלי, עושים לי עיניים, ושונאים אותי. ואני מחזירה להם באותו המטבע.
- גבר: מדוע את משתפכת בפני?
- גברת: כי אנחנו דומים.
- גבר: אני בספק.
- גברת: אתה גרוע ממני. אני לא אוהבת אנשים. בשבילך הם פשוט לא קיימים.
- גבר: מבחינתי הם לא ישויות. אני רואה בהם גורמים מבצעים.
- גברת: ברגים?
- גבר: אולי. אבל גם אני עצמי בורג. ונותן את כל כולי בעבודה.
- גברת: והיית רוצה להיות בורג גדול יותר?
- גבר: כמה שלא נעמוד גבוה תמיד יש לאן לשאוף.
- גברת: אז ברית או לא?

גבר: איתך? לא.

גברת: מצוין. אסתדר בכוחות עצמי.

גבר: את בונה על הקשרים שלך?

גברת: ואתה על הכוח שלך?

גבר: הוא מעולם לא אכזב אותי.

גברת: ואותי לא אכזבו הקשרים שלי.

גבר: נחיה ונראה.

גברת: נחיה ונראה

גבר: (פונה למזכירה) תשיגי לי את האחראי הזה.

המזכירה דופקת בדלת. האחראי יוצא.

אחראי: כן?

מזכירה: הבוס שלי מבקש לדבר איתך.

אחראי: איך אני יכול לעזור?

גבר: הנה התעודה שלי.

אחראי: נעים מאוד.

גבר: אני צריך להיכנס לשם.

אחראי: לצערי, עוד לא פתחנו.

גבר: אבל תפתחו בקרוב.

אחראי: קרוב לוודאי.

גבר: ואז אתה תכניס אותי.

אחראי: אנחנו מכניסים את כולם.

גבר: את כולם?

אחראי: במסגרת המשאבים העומדים לרשותנו.

גבר: ומה היקף המשאבים האלה שלכם?

אחראי: היה נחמד לו היה קצת יותר מהם...

גבר: קח בחשבון, אותי אתה תכניס לפני כולם.

אחראי: סדר העמידה בתור נקבע ע"י העומדים בתור.

גבר: ראית את התעודה שלי?

אחראי: לא הספקתי להתעמק.

גבר: אולי צריך שמישהו יטלפן אליך?

אחראי: בשמחה. שיטלפנו.

גבר: אני חוזר על דברי. יש לי זכויות מיוחדות.

אחראי: אם כן, אין לך מה לדאוג.

גבר: (תופס אותנו בחולצתו ומצמיד לקיר) אולי אני לא מדבר מספיק ברור? תענה לי, חתיכת אפס, אתה פותח לי את הדלת או לא?

אחראי: אנחנו ערוכים גם לתרחישים כאלה.

גבר: ומה?

אחראי: איך אתה יודע שמאחורי הדלת הזאת לא ניצב גדוד של חיילים חמושים?

גבר משחרר אותו וזז הצידה. בחורה ניגשת אל האחראי.

בחורה: אפשר להחליף אתך שתי מילים?

אחראי: אני מקשיב.

בחורה: לא יודעת אפילו ממה להתחיל.. כולם מסתכלים עלינו, והזמן קצר...

אחראי: אני ממליץ לך לגשת ישר לעניין.

בחורה: בסדר... מה דעתך, אני יפה?

אחראי: כן.

בחורה: אז אני מוצאת חן בעיניך?

אחראי: סיכמנו שתיגשי ישר לעניין.

בחורה: אני חייבת להיכנס. תן לי לעבור.

אחראי: זה לא ביכולתי.

בחורה: כן, אני מבינה שדברים כאלה לא עושים בחינם, ואני מוכנה, אני מוכנה, אם אתה מצדך ...

אחראי: מה את יכולה להציע לי?

בחורה: רק את עצמי. כן, אני מבינה שזה לא הרבה, אבל זה כל מה שיש לי... חכה! אל תחשוש שיהיה לך משעמם איתי בגלל חוסר הניסיון שלי. ראיתי את זה בדמיוני מאות פעמים, אני יכולה להיות חושנית, ופרועה, וכנועה ומתמסרת... קח אותי לשעה, ללילה או לכל החיים, רק תן לי להיכנס, בבקשה תכניס אותי!

האחראי לוחש משהו באזנה של הבחורה, היא צוחקת.

נכנסת אישה.

אישה: כבר פתחו?

בחור: עוד לא. תהיי רגועה.

אישה: אתה מבין, תפסתי מקום בעוד תור, לא רחוק מכאן. אז אני רצה בין כאן לשם... על מה הם מתחלשים?

בחור: מה זה משנה לך?

אישה: זה לא יפה מצדך.

בחור: את גם יכולה להצטרף לתחרות מלכת היופי.

אישה: אל תצחיק אותי, מה יש לי להציע לך? אישה היא כמו בגד. כשהיא צעירה מתגאים בה, מציגים אותה לראווה, ואחרי כמה שנים מתחילים להתבייש בה. אני... זמני עבר.

נכנס קשיש

קשיש: על מה אתם מדברים?

אחראי: אנחנו מדברים על עניינים פרטיים שלא נוגעים לפעילות מוסדנו.

קשיש: אין מקום לעניינים פרטיים בשעות העבודה.

אחראי: אתה צודק.

קשיש: כל הזמן נדחפים סביבך כל מיני טיפוסים מפוקפקים. אני מוצא שההתנהגות שלהם לא ראויה.

אחראי: גם אני.

קשיש: אני דורש להפסיק לאלתר את השיחות הפרטיות!

אחראי: אם כך, אני מפסיק את השיחה אתך.

קשיש: לא, אותי תצטרך לשמוע עד הסוף. ואני לא אתלחש אתך, אלא אדבר בקול רם, בשם כל הנוכחים. כן, בשם כולם! אני דורש... לא, אנחנו דורשים בהירות ושקיפות! אנחנו דורשים שתגיד לנו באופן ברור וחד-משמעי: ראשית, מתי תיפתח הדלת? שנית: כמה אנשים יכניסו היום? שלוש...

אחראי: אבל תסלח לי...

קשיש: שלוש, לפי איזה סדר יכניסו אותנו? לפי סדר ההגעה? לפי רשימות? אילו הטבות יינתנו? אין לכם זכות...

אחראי: אבל תרשה לי...

קשיש: לא ארשה! אין לכם זכות לנהוג בנו כמו בעדר חסר תבונה! עליכם להקשיב לטענותינו. בין היתר, כאזרח ותיק ונכה מלחמה, אפשר בכלל לפטור אותי מהעמידה בתורים. הנה התעודה שלי.

אחראי: אני מאמין לך, אבל...

גברת: הנה, תקרא את מה שכתוב על הפתק.

בחורה: תעיפו את הניירות שלכם! אני ראשונה!

אחראי: שקט! שקט!! ביקשתם בהירות. ובכן, אני מודיע לכם שהדברים יתבהרו בקרוב. בקרוב מאוד.

האחראי יוצא

קשיש: לאן הוא נעלם?

אישה: מתי זה "בקרוב"?

גברת: "בקרוב", משמע בקרוב.

אישה: אני רואה שיש לי זמן לבדוק את התור השני. אז אחרי מי אני בעצם?

גברת: לכי, לכי. אנחנו נסתדר.

אישה: אחזור מהר.

אישה יוצאת.

קשיש: שוב לחכות... איזה יום מקולל. מישהו רוצה לגימה? להפגת מתחים... נו, איך שתרצו...

גברת: בקרוב... בקרוב מאוד... ואנחנו עדיין חמישה...

אישה חוזרת.

אישה: איזה אנשים! זה אנשים זה?!

בחורה: מה קרה?

בחור: פספסת את התור שלך?

אישה: איזה תור! הוא התפרק! כולם צועקים אחד על השני, הולכים מכות... אף אחד לא מזהה אותי, כמעט והרביצו לי... פשוט לירות בכולם!

גברת: את בעצמך אשמה. מנסה לתפוס שתי ציפורים במכה...

אישה: מתפוצץ לי הראש. אם זה לא יפסק אני אשתגע.

בחורה: את רוצה כדור?

אישה: תודה, אין צורך. כבר מזמן שום דבר לא עוזר לי.

בחורה: הכדורים האלה עושים קסמים. תיכף תראי בעצמך. תן לי מים.

בחור: חשבתי ששכחת מהי חמלה.

בחורה: אז טעית. הנה, תשתי קצת מים. וקחי ישר שלושה ליתר ביטחון.

אישה: את חושבת שזה יעזור?

בחורה: תוך כמה דקות תרגישי הקלה משמעותית.

אישה: נדמה לי שכבר יש איזו הקלה. אני חייבת להודות שלא ציפיתי ממך לעזרה.

בחורה: כל בעיה אפשר לפתור בדרכי נועם. אולי עוד מישהו רוצה כדור?

גברת: לא, תודה. אני מרגישה מצוין.

אישה: אנחנו הנשים צריכות לעזור אחת לשנייה. גם ככה תמיד דוחקים אותנו הצידה.

קשיש: אחת כמוך אפשר לדחוק, בטח...

גברת: ואתה, סבא'לה, למה שלא תלך הביתה?

קשיש: את אל תחלקי לי הוראות.

גברת: אני לא מחלקת הוראות. זאת עצה ידידותית. כך או כך לא תקבל שום דבר.

קשיש: את זה אנחנו עוד נראה.

אישה: תסתכל על עצמך. בגילך יותר מתאים שתעמוד בתור לבית קברות, ואתה מתרוצץ כאן בלי מנוח...

קשיש: אין לך בושה?

אישה: אנחנו שצריכות לשאול אותך אם יש לך בושה. תן לנו לחיות! אל תתערב. בכל מקרה לא נשאר לך הרבה...

קשיש: תמשיכי לנבוח. לא אזוז מהמקום!

גברת: אז אנחנו נעזור לך! נכון שנעזור לז?

אישה וגברת לוקחים את הקשיש וגוררים החוצה.

קשיש: מה יש לכן? תניחו לי!

גברת: עדיף שתלך בכוחות עצמך. לא ניתן לך לעבור לפנינו.

קשיש: אני לא שואל אתכן. הנה, אתן רואות את התעודה שלי?

גברת: אפשר לראות? אוי, אוי, אוי... היא בכלל לא בתוקף! (גברת חוטפת לו את התעודה מהיד)

קשיש: מה את ממציאה! החזירי לי אותה!

גברת: קודם תרקוד לנו קצת. הופ! הופ!

קשיש: אתן.... אתן... די עם הקרקס הזה! אסור לי להתרגש.

גברת: אסור לך להתרגש? אוי, באמת? ואם תתרגש מה יקרה לך? שבץ? או התקף לב? מה רוצה יותר? התקף לב קטן? או שבצון?

בחור: הן הולכות עם זה רחוק מדי. צריך לעצור אותן.

בחורה: אל תתערב. זה לא קשור אלינו.

קשיש: נבלה... (מאיים על הגברת עם מקל)

אישה: אתה תיזהר עם המקל הזה, לפני שתמצא את עצמך בבית משפט! (שוברת את המקל)

קשיש: מה עשית? אני לא יכול ללכת בלעדיו!

גברת: קראת לי נבלה, אבל אני לא נפגעת בקלות. רק תגיד לי בבקשה, מה אתה מעדיף? התקפונצ'יק או שבצונצ'יק?

רק אל תשכח שאסור לך להתרגש...

קשיש מתקשה לנשום

אישה: יש לי גפרורים.

גברת: רעיון טוב. נארגן לזקן מדורה יפה של פעם. (הזקן מתעלף)

אישה: מסכן.

גברת: החום גמר אותו.

אישה: וגם השתייה.

גברת: המלצנו לו יפה שילך הביתה אבל הוא לא הקשיב לנו.

בחור בודק לקשיש דופק.

בחורה: נו, מה?

בחור: יש דופק חלש.

אישה: קחו אותו לצל.

גברת: הצידה, שלא נראה אותו.

בחור: (פונה לגבר) עזור לי.

גבר: זה לא קשור אלי.

בחור: לפחות תזמין אמבולנס.

גבר: אין בעיה.

בחור גורר את הקשיש לספסל אחורי. גבר הולך הצידה להתקשר, כשמסיים מתיישב על הספסל במרכז.

אישה: (מתיישבת על הספסל בצד) אוי, כמה שאני עייפה...

גברת: (מתיישבת ליד הגבר) עכשיו אתה מספר חמש, לא שש.

גבר: את טועה. אני תמיד מספר אחת.

גברת: הפעם אני אהיה מספר אחת.

גבר: אמרתי כבר, נחיה ונראה.

גברת: ובינתיים לא אתה ולא אני בראש התור. יש לפנינו עוד שלושה.

גבר: כן, ככה הם חושבים.

גברת: אז אולי בכל זאת נאחד כוחות?

גבר: את פוחדת מהם?

גברת: לא, אבל אני מעדיפה להימנע מצעקות מיותרות.

גבר: ומה יקרה אחר כך כשנישאר רק שנינו?

גברת: אנחנו נסתדר.

גבר: לדעתך אפשר להסתדר עם כריש?

גברת: ב"כריש" אתה מתכוון לעצמך?

גבר: טוב. אני מסכים, בואי נטרוף את הדגים הקטנים. ממי תרצי להתחיל?

גברת: מהאישה.

גבר: למה דווקא ממנה?

גברת: היא הכי לוחמנית. צריך להתחיל מהאויב המסוכן ביותר...

גבר: את צודקת. ויש לי רעיון... תסתכלי עליה טוב טוב... (גבר עומד מאחורי גברת וקושר לה את הידיים)

גברת: מה אתה עושה?

גבר: מתחיל מהאויב המסוכן ביותר.

גברת: איך אתה מעז? עזוב אותי! הצילו! הצילו! (בחורה רצה לעזרת הגבר) חלאות! מנוולים! אני בכל זאת אישה! כואב לי! חלאות!

בחורה: אז אל תזוזי, יקירתי. הנה, עכשיו תהדק את הקשר.

הגברת בועטת בגבר.

גברת: נו, קיבלת?

בחורה: היא מסוכנת. צריך לקשור לה גם את הרגליים.

גברת: אני אצעק!

בחורה: וגם לסתום לה את הפה.

גבר: בהחלט.

בחורה: זהירות, היא יכולה לנשוך.

גבר ובחורה סותמים לגברת את הפה.

גבר: סוף-סוף קצת שקט. (לבחור) תעזור לי לגרור אותה הצידה.

בחור: אני לא עוזר לכם בעסק הזה.

בחורה: אני אעזור לך.

בחור: נדמה לי שהיא מנסה להגיד משהו.

גבר: לעזאזל אתה. אנחנו מכירים את אוצר המילים שלה. (לבחורה) תודה לך.

בחורה: מזמן הצעתי לך את עזרתי, אבל סירבת.

גבר: עכשיו אני מכיר אותך טוב יותר.

בחורה: אז ברית?

גבר: ברית.

בחורה: אבל כנגד מי?

גבר: הגיע הזמן לטפל באישה. מוזר, היא שקטה מאוד כבר זמן מה.

בחורה: היא ישנה.

גבר: היא לא מעמידה פנים?

בחורה: לא.

גבר: לא עמדה במתח וירדה מהמסלול?

בחורה: זאתי? יש לה יותר סיבולת מכולנו גם יחד.

גבר: ובכל זאת היא ישנה כמו תינוקת.

בחורה: נתתי לה מנה משולשת של כדורי שינה.

גבר: לא הערכתני אותך כראוי...

בחורה: מה יש לך?

גבר: אני מנסה להיזכר אם במקרה לא בלעתי איזו תרופה לאחרונה. נדמה לי שלא.

בחורה: אין לך מה לדאוג. עכשיו, כשאנחנו שניים, אני רוצה להגיע להסכם ולא לריב.

גבר: למה שניים? והוא?

בחורה: הוא לא נחשב. הוא כאן בגללי.

גבר: אז מה את מציעה?

בחורה: שיתוף פעולה. הרי יכול להיות שיכניסו שניים.

גבר: ואם יכניסו רק אחד?

בחורה: אז ננסה להיכנס כאילו אנחנו אחד.

גבר: ואם לא נצליח?

בחורה: נחשוב על זה אם זה יקרה.

גבר: אני מעדיף שנחשוב עכשיו. מי משנינו ייחשב ראשון?

בחורה: אני, כמובן. אל תשכח שבאתי קודם. כבר דיברנו על זה, אל תחזור אחורה.

גבר: בואי נסכים אחרת: אני אכנס ראשון ואותך אקח איתי בתור... מלווה.

בחורה: בתור פילגש.

גבר: את בעצמך הצעת את זה קודם.

בחורה: ואתה סירבת.

גבר: טוב, מספיק עם הדיבורים. עכשיו עופי לי מהעיניים.

בחורה: **(לבחור)** בוא הנה. הוא רוצה לגרש אותנו מפה. אתה תגן עלי, נכון? מה נראה לך שנעשה אתו? נשים אותו לצד השלושה האלה?

גבר: את מאיימת עלי?

בחורה: לא, רק מסבירה באופן ברור.

גבר: למי אתם חושבים את עצמכם, שתתנגדו לי? זנזונת חובבת והסרסור הכושל שלה? אבק אדם כמוכם לא זוכים לפגישה עם עוזריהם של מזכירי.

בחור: אבל כאן אתה לבדך מול שנינו. ואני חזק ממך.

גבר: בוא נדבר על זה.

בחורה: אין לנו עוד על מה לדבר.

גבר: שלוש דקות.

בחורה: מה ישתנה בשלוש דקות?

גבר: אני יכול להציע לך הרבה.

בחורה: למשל?

גבר: למשל... למשל את תיכנסי ראשונה.

בחורה: אני גם כך אכנס ראשונה. וכל עוד שאתה מסתובב כאן, אני לא אוכל להיות רגועה.

גבר: אז כסף, משרה, מעמד...

בחורה: יש ערובות?

גבר: ערובות? בבקשה, תיכף אטלפן...

בחורה: אתה לא תטלפן לשום מקום.

גבר: מה את רוצה ממני?

בחורה: שתדרוס אותך מכונית.

שומעים צליל של אוטו משטרה.

גבר: אתם רוצים להיפטר ממני? למרבה המזל צפיתי אפשרות כזאת.

בחורה: מה עוד המצאת?

גבר: שאלת מה יכול להשתנות בשלוש דקות. תיכף תגלו.

בחור: למה אתה מתכוון?

גבר: אתה זוכר שביקשת ממני לצלצל לאמבולנס? אכן צלצלתי, אבל למשטרה. בעוד כמה רגעים יעצרו אותך בעקבות תלונתי על שיכור אלים שמסתובב בפארק. ואני אבילה כאן בנעימים עם הילדה התמימה וחסרת הניסיון הזאת. אני מאמין שאצליח להסתדר אתה איכשהו.

בחור: אבל אני לא שיכור!

גבר: את זה תנסה להסביר לשוטרים.

בחורה: רוץ לקרוא לעזרה!

בחור: מאוחר מידי. צריך לדעת להפסיד בכבוד. ובכן, אשתה באמת לכבוד הצלחתך! **(פותח את הבקבוק של הקשיש)**

בחורה: שוב אתה מתקפל!

בחור: מה לעשות...

בחורה: פחדן!

בחור: כזה אני.

בחורה: **(לגבר)** זאת שפלות!

גבר: הו, כן, ילדתי.

בחור: לחייך! **(שופך את המשקה בפניו של הגבר. לאחר שהגבר מסונוור נותן לו מכה ומפיל אותו לאדמה. הגבר שוכב מחוסר הכרה)**

בחורה: כל הכבוד!

בחור: שטויות.

בחורה: הוא היה כל כך מאיים!

בחור: שטויות.

בחורה: כל כך פחדתי להישאר אתו לבד!

בחור: ועכשיו נשארתי לבד איתי.

בחורה: כן! ואנחנו ראשונים! ראשונים!

בחור: טוב, אם לדייק, אז אני ראשון.

בחורה: אני לא מבינה אותך.

בחור: מה יש כאן לא להבין, יקירה שלי? באתי לכאן לפניך. עם זר. וחיכיתי לך המון זמן. פחדתי שהפרחים ימותו מהחום, והרי קניתי אותם בכספי האחרון. וכבר חשבתי שהחלטת לא לבוא. אבל בסופו של דבר באת. שנייה.

בחורה: אתה צוחק עלי.

בחור: ממש לא.

בחורה: עמדת בתור בכלל?

בחור: כן, למה לא?

בחורה: אבל אנחנו לא ביחד?

בחור: אתך? לא. אנחנו לא מתאימים. אני הרי סמרטוט. את מוכנה ללכת עם הגבר הזה, עם האחראי, עם כל אחד, רק לא איתי.

בחורה: למה אתה מסתכל עלי ככה? בבקשה, תהיה ראשון, תהיה כל מה שתרצה, רק תתרחק ממני בבקשה.

בחור: כן, אני אהיה ראשון. אבל קודם אנקוט בכמה אמצעי זהירות.

בחורה: איזה אמצעי זהירות?

בחור: שלא תרעילי אותי, שלא תקשרי ולא תהרגי אותי.

בחורה: אתה חושב שאני מסוגלת לעשות משהו כזה?

בחור: אני חושב שאת מסוגלת לכל דבר. לכן, אנטרל אותך, אבל קודם... (בחור תופס את הבחורה במתניה ומושך לספסל)

בחורה: עזוב אותי! אני פוחדת ממך!

בחור: את פוחדת מכולם, בגלל שאת בעצמך מסוכנת לאחרים!

בחורה: עזוב אותי!

בחור: אל תפחדי, אהיה עדין אתך. מאוד עדין. חיכיתי הרבה זמן לרגע הזה. ידעתי שאת שומרת על, איך קראת לזה בעדינות... את התמימות שלך...?

בחורה: צותת לי?

בחור: רק הקשבתי. לא דיברת בלחש.

בחורה: אני לא מזהה אותך.

בחור: אבל רצית שאהיה כזה. אז נהייתי. ראשון.

בחורה: בבקשה לא, אני מתחננת.

בחור: מדוע? הרי דמיינת את זה אלף פעמים? אז שבפעם האלף ואחת זה יקרה באמת! (פותח את חולצתה)

בחורה: אבל לא כן!

בחור: את מתבאסת לתת בחינם את מה שהתכוונת למכור במחיר גבוה?

בחורה: בבקשה לא...!

בחור: מספיק עם הדיבורים. בואי!

בחורה: לא! (הודפת אותו, רצה החוצה. בחור רץ אחריה).

מאחורי הקלעים שומעים שהוא הצליח לתפוס אותה. אונס אותה. היא צועקת. מתחילה מוסיקה.

על הבמה שרויים קשיש שבקושי נושם, גברת קשורה עם פה סתום, אישה ישנה ומזכירה שנצמדת לקיר האחורי. פתאום הדלת הראשית נפתחת יוצא ממנה אור גדול ומסנוור. המזכירה מסתכלת סביבה מבוהלת. מתקרבת לדלת. מציצה פנימה...

סוף